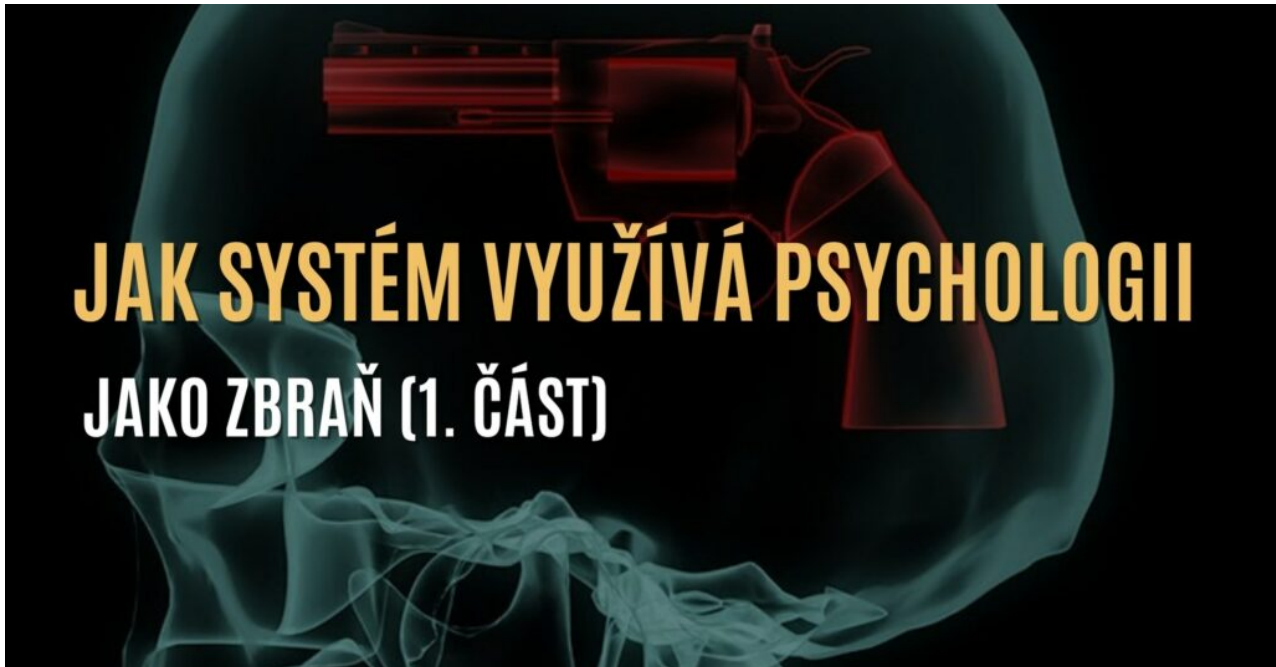

Od nesouhlasu k šílenství: Jak systém využívá psychologii jako zbraň (1. část)

otevrisvoumysl.cz/jak-system-vyuziva-psychologii-jako-zbran-1-cast

13. března 2023

Ve zkratce...

Psychiatrie je již dlouho a znepokojivě využívána jako zbraň k umlčení těch, kteří jsou prohlášeni za nepřátele státu. A ještě znepokojivější je, že nedávné události ukázaly, že patologizace politického disentu není přežitkem minulosti, ale že se stává ještě rozšířenější než kdykoli předtím. Více v článku.

Facebook

Telegram

VK

Originál článku publikován ZDE: 13. března 2023 (autor James Corbett)

„Zákon státu WA pošle politické nepřátele na psychiatrii„, hlásá nedávný titulek od Kurta Nimmoa.

Návrh zákona 1333 „Zřízení komise pro domácí násilný extremismus“, o němž se hovoří, by podle jeho kritiků „kriminalizoval myšlení a vyjadřování v rámci vymyšlené kategorie trestných činů nazvané ‚domácí násilný extremismus‘“ a umožnil by generálnímu prokurátorovi státu „stíhat některé lidi spíše za slova a projevy než za násilné činy“.

Ačkoli v samotném návrhu zákona není nic, co by deklarovalo, že „političtí nepřátelé“ státu budou posíláni na „psychiatrická oddělení“, myšlenka, že by v takové „komisi pro domácí násilný extremismus“ mohli být zaměstnáni psychologové a psychiatři, kteří by diagnostikovali politickým disidentům nějakou formu duševní poruchy, není nemístná.

Ve skutečnosti se ukazuje, že psychiatrie je již dlouho a znepokojivě využívána jako zbraň k umlčení těch, kteří jsou prohlášeni za nepřátele státu. A ještě znepokojivější je, že nedávné události ukázaly, že patologizace politického disentu není přežitkem minulosti, ale že se stává ještě rozšířenější než kdykoli předtím.

Staré špatné časy

Dějiny psychologie jsou do značné míry dějinami krutých a neobvyklých trestů, které panovníci ukládali politickým disidentům.

To, že psychologie byla vždy vhodným nástrojem vládnoucí třídy proti odpůrcům, se může na první pohled zdát jako kontroverzní zjištění. Ale přesně to nám říkají i ty nejmainstreamovější zdroje establishmentu... když mluví o jeho nepřátelích.

Například v roce 1983 byla Dr. Walteru Reichovi v amerických novinách *The New York Times* poskytnuta hlavní novinářská plocha pro obsáhlou reportáž „Svět sovětské psychiatrie“. Po zprávě, že kongres Světové psychiatrické asociace na Havaji v roce 1977

odhlasoval odsouzení „systematického zneužívání psychiatrie k politickým účelům v SSSR“, Reich uvádí, že „obavy Západu ze zneužívání psychiatrie v Sovětském svazu od hlasování kongresu jen vzrostly“ a že „Rusům hrozí pozastavení členství nebo dokonce vyloučení z mezinárodní psychiatrické organizace“.

Reich pak věnuje většinu zbývající části svého šestitisícového článku kontrastu mezi americkým přístupem k duševnímu zdraví, v němž se „psychiatrická léčba stala v posledních desetiletích natolik přijatelnou, že ji lidé v emocionální tísní vyhledávají“, a sovětským přístupem, v němž „je potřeba psychiatrické péče spíše považována za důvod k hanbě“.

Sověti prý vzali čestné studium lidské mysli a udělali z něj nástroj politického útlaku.

Po léta byli sovětské psychiatry na Západě obviňováni z toho, že diagnostikují jako duševně nemocné politické disidenty, o nichž věděli, že jsou duševně v pořádku. Podle západních kritiků i sovětských disidentů KGB – zejména poté, co ji v roce 1967 převzal Jurij V. Andropov, nyní nejvyšší sovětský představitel – pravidelně posílala disidenty k psychiatrům, aby je takto diagnostikovali, a vyhnula se tak trapným veřejným soudním procesům a zdiskreditovala disident jako produkt choré mysli. V psychiatrických léčebnách, obvykle speciálních ústavech pro duševně choré, se prý s disidenty zacházelo obzvláště krutě – například jim byly podávány injekce, které způsobovaly abscesy, křeče a letargie, nebo byli zabaleni do mokrého plátna, které se po uschnutí pevně srazilo.

Aby čtenář nezůstal na pochybách o jeho poselství, Reich ho později v textu jasně formuluje: „Zkušenosti sovětské psychiatrie nás mohou poučit o zranitelnosti psychiatrie vůči zneužití, ať už je praktikována kdekoli.“

Jistě, Reich se nemýlí. Hrůzy sovětského psychiatrického systému, v němž byla politickým disidentům běžně diagnostikována „pomalá schizofrenie“, psychiatrické léčebny sloužily jako dočasná vězení v období protestů a nepohodlní rebelové byli po dlouhou dobu drženi v lékařsky navozeném kómatu nebo v katatonickém stavu vyvolaném léky, jsou dobře zdokumentovány v mnoha populárních i akademických zdrojích. Ale tyto hrůzy byly vyjádřeny slovy Alexandra Solženicyna:

Zavírání svobodně myslících zdravých lidí do blázců je duchovní vražda, je to variace na plynovou komoru, dokonce ještě krutější; mučení zabíjených lidí je zákeřnější a dlouhodobější. Stejně jako plynové komory nebudou tyto zločiny nikdy zapomenuty a ti, kdo se na nich podílejí, budou za svého života i po své smrti navždy odsouzeni.

Jak Reich ve své zprávě správně poznamenává, sovětská patologizace disentu skutečně slouží jako varování, že psychiatrie je náchylná ke zneužití „všude, kde se praktikuje“. Zvláštní shodou okolností se však zdá, že tyto obavy se objevují pouze tehdy, když je psychiatrie „zneužívána“ v zemích, které jsou na seznamu nepřátel amerického ministerstva zahraničí.

Proto není nouze o zdroje, které vás informují o:

- zneužívání nacistických psychiatrů, kteří zasedali v plánovacích komisích pro program eutanazie a sterilizace Aktion T4 a kteří řídili hrůzný (a neúspěšný) pokus nacistického režimu vymýtit schizofrenii systematickým vyvražďováním německé schizofrenní populace;
- zneužívání, kterého se japonští psychiatři dopouštěli na svých pacientech během druhé světové války a bezprostředně po ní, což mělo za následek abnormálně vysoký počet úmrtí pacientů;
- používání psychotropních látek a elektrokonvulzivní terapie kubánskou revoluční vládou za účelem získávání informací, trestání, demoralizace, nátlaku, podmanění, terorizování a psychického poškození osob považovaných za hrozbu pro bezpečnost státu;

. . a mnoho dalších podobných příkladů psychiatrického zneužívání vládami, které jsou ve válce s vládou USA nebo jsou v jejím hledáčku.

Z této analýzy se však často vynechává hrůzné zneužívání, kterého se psychiatři na Západě dopouštějí na svých pacientech ve jménu státní bezpečnosti.

Například učebnice dějepisu sice právem odsuzují hrůzy nacistického programu eugenické sterilizace, ale málokdy se zabývají kořeny tohoto programu. Jak se ukazuje, tyto kořeny byly v Ústavu císaře

Viléma pro antropologii, lidskou dědičnost a eugeniku, který byl financován Rockefellerovou nadací. A co víc, Ernst Rüdin – ředitel Kaiser Wilhelмова institutu pro psychiatrii, rovněž financovaného Rockefellerem, a jeden z klíčových architektů německého eugenického programu – vytvořil nacistickou eugenickou legislativu podle amerického „vzorového zákona o eugenické sterilizaci“.

První americký profesor psychologie James McKeen Cattell vlastně pomohl přivést eugenickou pseudovědu na americké břehy. Cattell se během své cesty do Anglie v roce 1887 spřátelil s Francisem Galtonem, původcem eugeniky, a vrátil se do USA s nadšením pro tuto myšlenku. Později Galtonovi napsal dopis, v němž se chlubil: „V Americe následujeme tvé rady a příklad.“

Benjamin Rush – jeden z otců zakladatelů Spojených států a muž, kterého Americká psychiatrická asociace oficiálně uznala za „otce americké psychiatrie“ – přispěl k vyzbrojení psychiatrie tím, že vymyslel řadu duševních poruch k patologizaci nesouhlasu. Nejvýznamnější z těchto vymyšlených poruch byla „*anarchie*“, typ šílenství, které Rush definoval jako „přemíru vášně pro svobodu“, kterou „nelze odstranit rozumem ani omezit vládou“ a která „hrozí, že zmaří dobrotu nebes pro Spojené státy“.

A co tento „otec americké psychiatrie“ předepisoval těm, kteří podle něj trpěli duševní chorobou? Pro začátek „léčil své pacienty tmou, samotkou a speciální technikou, kdy pacienta nutil dva až tři dny stát vzpřímeně a šťouchal do něj ostrými hřebíky, aby nemohl spát, což byla technika převzatá z britského postupu krocení koní“. Vynalezl také dvě mechanická zařízení pro léčbu duševně chorých: „uspávací křeslo“, na němž je pacientovo „tělo znehybněno popruhy na ramenou, pažích, v pase a na nohou [a] k omezení hlavy se používá přístroj podobný krabici“, a „gyrátor“, „což byla vodorovná deska, na níž byli neteční pacienti připoutáni a otáčeni, aby se stimuloval krevní oběh“.

Pokud jsou pro Vás překlady hodnotné, zvažte jejich podporu zasláním daru na: 2201583969/2010 nebo přes QR kód/kartu ZDE. Děkuji!

Rushův žák, lékař a otevřený kritik zárodečné teorie Samuel Cartwright, přispěl do této oblasti tím, že vymyslel poruchu, kterou nazval „drapetomanie neboli nemoc, která způsobuje útěk černochoů [otroků]“:

Příčinou, která černochoa vede k útěku ze služby, je ve většině případů stejně tak nemoc myslí jako jakýkoli jiný druh duševního odcizení a zpravidla je mnohem lépe léčitelná. S výhodami správných lékařských rad, které se přísně dodržují, lze této nepříjemné praxi, kterou mnozí černoši provozují a která spočívá v útěku, téměř úplně zabránit, i když se otroci nacházejí na hranicích svobodného státu, co by kamenem dohodil od abolicionistů.

Ano, historie psychiatrie je plná příkladů, kdy byli političtí disidenti, neukáznění obyvatelé nebo jiné „společensky nežádoucí osoby“ označeni za blázny a posláni do blázince... nebo ještě hůře.

„Ale to bylo *tehdy*,” řekli by mnozí lidé. „Tohle je *současnost*. Psychiatrie se už jistě nepoužívá k potlačování nesouhlasu, že?” . . .

Špatné nové dny

. . . Určitě používá! A to nemluvím jen o psychiatrických represích v nějaké zaostalé, zlé diktatuře, jako je Rusko. (I když, abyste věděli, i to se děje.)

Ne, opět je to „liberální“, „osvícený“, „svobodný a demokratický“ Západ, který vede cestu k vyzbrojování psychiatrie proti masám. A co je neuvěřitelné, držitelé této psychiatrické zbraně se nesnaží tuto skutečnost skrývat, ale naopak se ji aktivně snaží kodifikovat ve své „bibli“.

Od roku 1952 vydává Americká psychiatrická asociace Diagnostický a statistický manuál duševních poruch (DSM), který slouží jako vodítko pro klasifikaci a diagnostiku duševních poruch. DSM, běžně označovaná jako psychiatrická diagnostická bible, je podle samotné APA „standardní klasifikací duševních poruch používanou odborníky na duševní zdraví ve Spojených státech a obsahuje seznam diagnostických kritérií pro každou psychiatrickou poruchu uznávanou americkým systémem zdravotní péče“.

Kritici již dlouho zpochybňují vliv, který má farmaceutický průmysl (Big Pharma) na APA, aby stále více chování diagnostikovala jako „abnormální“ a předepisovala tak farmaceutické intervence stále většímu procentu veřejnosti.

Obavy z vlivu Big Pharma na tvorbu DSM nejsou zanedbatelné. V roce 2012 studie vedená výzkumnicí Lisou Cosgroveovou z University of Massachusetts-Boston zjistila, že 69 % členů pracovní skupiny DSM-5 mělo vazby na farmaceutický průmysl, včetně placené práce konzultantů a mluvčích výrobců léků. V některých panelech byl střet zájmů ještě hlubší: 83 % členů panelu zabývajících se poruchami nálady mělo vazby na farmaceutický průmysl a 100 % – každý člen panelu zabývajících se poruchami spánku – mělo „vazby na farmaceutické společnosti, které vyrábějí léky používané k léčbě těchto poruch, nebo na společnosti, které poskytují služby farmaceutickému průmyslu“.

Pokud je cílem těchto členů pracovní skupiny zajistit, aby se prodávalo stále více léčiv, pak jsou podle všech měřítek pozoruhodně úspěšní. Podle nedávných průzkumů jeden ze šesti dospělých Američanů uvádí, že užívá psychiatrický lék, například

antidepressivum nebo sedativum. Znepokojující je, že počet dětí, kterým jsou předepisována antipsychotika jako Adderall a Ritalin, se deset let po desetiletí stále zvyšuje.

Ještě znepokojivější je však způsob, jakým byl tento nárůst předepisování antipsychotik odůvodněn – vynálezem nové „duševní poruchy“ s názvem Porucha opozičního vzdoru.

Klinický psycholog Bruce Levine, který již desítky let bije na poplach, že jeho profese je zneužívána k potlačování legitimního politického nesouhlasu, vysvětluje ve své knize *Resisting Illegitimate Authority* (2018):

Od roku 1980 vytvořila APA (ve svém diagnostickém manuálu DSM-III) pro děti, které se nepodrobují žádným nezákonným praktikám, diagnózu „porucha opozičního vzdoru“ (ODD). K diagnóze ODD stačí, aby mladistvý po dobu šesti měsíců vykazoval čtyři z následujících osmi příznaků: často ztrácí náladu; často je nedůtklivý nebo snadno podrážděný; často se zlobí a je uražený; často se hádá s autoritami; často aktivně vzdoruje nebo odmítá vyhovět požadavkům autorit nebo pravidlům; často záměrně obtěžuje ostatní; často obviňuje ostatní ze svých chyb nebo špatného chování; zlomyslnost nebo pomstychtivost alespoň dvakrát za posledních šest měsíců.

Levine dále poukazuje na to, že první linií tohoto útoku na lidskou psychiku jsou děti, kterým je diagnostikována duševní porucha za to, že se v dětství chovaly normálně:

V roce 2012 časopis Archives of General Psychiatry uvedl, že v letech 1993 až 2009 došlo k sedminásobnému nárůstu počtu dětí ve věku 13 let a mladších, kterým byla předepsána antipsychotika, a že nejčastějšími diagnózami u dětí léčených antipsychotiky byly poruchy chování, jako je ODD (porucha opozičního vzdoru) a CD (porucha chování), které tvořily 63 % léčených dětí.

Patologizace těch, kteří vykazují známky „opozičního vzdoru“, se však netýká pouze dětí. Levine s odkazem na vlastní klinickou zkušenost také poznamenává:

Mezi lidmi, s nimiž jsem mluvil a u nichž byla dříve diagnostikována psychiatrická onemocnění, mě zaujalo, kolik z nich je ve srovnání s běžnou populací v podstatě antiautoritářů. Na jejich smůlu odborníci, kteří jim stanovili diagnózu, takoví nejsou.

Jak uvidíme příští týden, psychologické zbraně namířené proti nezávislým, svobodomyšlným lidem, kteří mají tendenci zpochybňovat autority, nejsou nějakou neurčitou, amorfní obavou z velkofarmaceutického podvodu, který poškozují lidskou peněženku. Tato zbraň je nyní spíše používána proti kritikům agendy biologické bezpečnosti a dalším, kteří se odváží poukázat na to, že globalistický, transhumanistický císař nemá na sobě žádné šaty.

Pokud je však pravda, že studium mysli se stalo zbraní a že tato zbraň je nasazena proti konspiračním realistům, pak je zřejmé, že se nabízí otázka

Kdo nabil zbraň?

V říjnu 1945 pronesl George Brock Chisholm – muž, který se později stal prvním generálním ředitelem Světové zdravotnické organizace a který stál v čele Světové federace pro duševní zdraví – neuvěřitelně otevřenou přednášku, v níž představil své plány, jak nasměrovat psychiatrii novým směrem.

Přednáška, která vyšla v roce 1946 pod názvem „Obnovení mírové psychiatrie“, obsahuje prohlášení, že psychiatři by si měli vzít za úkol zcela zbavit obyvatelstvo pojmu dobra a zla: „Má-li být rasa zbavena ochromujícího břemene dobra a zla, musí to být psychiatři, kdo převezme původní odpovědnost. To je výzva, kterou je třeba splnit.“

Asi není překvapením, že Chisholmovu výzvu k akci přijala britská armáda. „Výzvy“ „osvobodit rasu“ od „ochromujícího břemene dobra a zla“ se ujal britský vojenský psychiatr plukovník John Rawlings Rees, první prezident Chisholmovy Světové federace duševního zdraví a v letech 1933-1947 předseda nechvalně známého Tavistockova institutu.

V roce 1940 vystoupil Rees na výročním zasedání britské Národní rady pro duševní hygienu s projevem, v němž předvídatelně militaristicky vyložil, jak má být tento ambiciózní plán reformy psychiky veřejnosti realizován. V článku „Strategické plánování duševního zdraví“ Rees – poté, co prohlásil, že psychiatři z rady „mohou oprávněně zdůrazňovat náš zvláštní pohled na správný vývoj lidské psychiky, i když jsou naše znalosti neúplné“ – tvrdí, že musí usilovat o to, aby tento pohled „pronikl do všech výchovných aktivit v našem národním životě“.

Poté se pustí do překvapivého přiznání:

Provedli jsme užitečný útok na řadu profesí. Dvě nejjednodušší z nich jsou přirozeně učitelské povolání a církve; dvě nejobtížnější jsou právo a medicína.“ [. . .] „Pokud máme infiltrovat profesní a společenské aktivity jiných lidí, myslím, že musíme napodobit totalitáře a zorganizovat nějakou činnost páté kolony!“

Poté Rees bezostyšně prohlásí, že „parlament, tisk a další publikace jsou nejzřetelnějšími způsoby, jakými lze naši propagandu šířit“, a znovu připomene posluchačům nutnost utajení, má-li být tento plán ovlivnění vývoje psychiky veřejnosti úspěšný: „Mnoho lidí nemá rádo, když je někdo ‚zachraňuje‘, ‚mění‘ nebo uzdravuje,“ poznamenává.

O co tedy Rees a jeho souputníci ve své kampani „páté kolony“, jejímž cílem byl „útok“ na profese a propaganda veřejnosti, ve skutečnosti usilovali? Jeho skutečné záměry odhaluje jeho práce pro britskou armádu – včetně údajného omámení, otrávení a zhypnotizování Rudolfa Hesse, zástupce vůdce nacistické strany, který byl po dodnes nevysvětleném sólovém letu do Skotska v roce 1941 zajat a desítky let držen Brity – a jeho práce v Tavistockově institutu, kde se snažil formovat veřejné mínění ve Spojeném království podle svých představ.

Jak vysvětluje časopis *The Campaigner ve svém* odhalení Tavistocku publikovaném v roce 1978: „Tématem všech Reesových známých prací je vývoj využití psychiatrie jako zbraně vládnoucí třídy.“ Tato práce, upřesňuje článek, zahrnovala i poradenství Reesovým nadřízeným, jak „mohou uspět při vhodném strukturování situace stresovaného jedince nebo skupiny, oběť (oběti) lze přimět k tomu, aby si sama vyvinula zvláštní druh ‚reakční formace‘, díky níž ‚demokraticky‘ dospěje právě k postojům a rozhodnutím, které by jí diktátoři chtěli vnutit“.

Jinými slovy, Reesova práce se soustředila na metodu masové společenské kontroly „problém-reakce-řešení“, kterou čtenáři Corbettova reportu již dobře znají. Nemělo by nás tedy překvapit, že Reesův výzkum silně ovlivnil činnost začínající mladé zpravodajské služby, která se tehdy ve Spojených státech formovala: Ústřední zpravodajské služby (CIA).

CIA se vždy zajímala o to, jak využít psychiatrii jako zbraň, aby dosáhla úspěchu ve svých tajných operacích. CIA dokonce otevřeně inzeruje pracovní příležitosti pro psychiatry, kteří by „pomáhali misi CIA tam, kde se protíná s psychiatrickými a širšími behaviorálními problémy“.

Když si však většina lidí představí CIA a psychiatrii se zbraněmi, vybaví se jim MKUltra a kontrola mysli.

Jak přiznává i článek na Wikipedii, „Projekt MKUltra“ CIA byl „nelegální program pokusů na lidech, který navrhla a realizovala americká Ústřední zpravodajská služba (CIA) a jehož cílem bylo vyvinout postupy a identifikovat drogy, které by mohly být použity při výsleších k oslabení osob a vynucení přiznání prostřednictvím vymývání mozku a psychologického mučení.“

O tomto projektu, jeho předchůdcích, projektech Bluebird a ARTICHOKE, a o hloubce, kam až se agenti americké vlády dostali, aby objevili způsoby, jak manipulovat, vymazávat nebo přeprogramovávat psychiku jednotlivců, toho veřejnost stále mnoho neví. To, co o programu víme, *je* však dostatečně mrazivé.

V rámci jedné série experimentů, kterou řídil Sidney Gottlieb, bylo LSD podáváno nevědomým Američanům, včetně pacientů psychiatrických léčeben, vězňů, narkomanů a prostitutek. Patřila sem i „Operace Půlnoční vyvrcholení“, při níž byli nic netušící muži zdrogováni a vylákáni do bezpečných domů CIA prostitutkami na výplatní listině CIA. Jejich sexuální aktivita byla sledována za jednosměrnými zrcadly a sloužila ke studiu účinku sexuálního vydírání a používání látek měnících vědomí při operacích v terénu.

Na další experiment, nazvaný Subprojekt 68 MKULTRA, dohlížel uznávaný psychiatr Dr. Ewen Cameron. V rámci tohoto podprojektu se doktor Cameron pokoušel pomocí LSD, paralytických drog, elektrošoků a drogových komat vymazat pacientům vzpomínky a přeprogramovat jejich psychiku. Když vyšel najevo, byl tento program označen za pokus o zdokonalení metod lékařského mučení za účelem získání informací z neochotných zdrojů a byl odsouzen. Žaloby týkající se zjevně nezákonných experimentů prováděných Cameronem pokračují i v současnosti.

Přestože MKUltra po svém odhalení v 70. letech „oficiálně skončila“, CIA nepřestala zaměstnávat psychiatry, aby našla nové a inovativní způsoby, jak psychicky týrat své protivníky.

V květnu 2002 přednesl Martin Seligman, vlivný americký profesor psychologie a bývalý prezident Americké psychologické asociace, na námořní základně v San Diegu přednášku, v níž vysvětloval, jak by jeho výzkum mohl pomoci americkému personálu – jak sám říká – „odolat mučení a vyhnout se úspěšnému výslechu ze strany vězňů“.

Mezi zhruba stovkou účastníků přednášky byl i jeden obzvlášť nadšený fanoušek Seligmanovy práce: Dr. Jim Mitchell, vojenský vysloužilý a psycholog, který pro CIA smluvně zajišťoval školení. Ačkoli to Seligman v té době netušil, Mitchell byl – jak dnes víme – jedním z klíčových architektů nezákonného programu mučení CIA.

Mitchell se přirozeně nezajímal o to, jak by Seligmanova přednáška mohla pomoci americkému personálu *překonat* naučenou bezmocnost a *odolat* mučení, ale spíše o to, jak by mohla být použita k *vyvolání* naučené bezmocnosti u cíle CIA a k *posílení* mučení.

Ukázalo se, že Mitchellova teorie (že „vyvolání naučené bezmocnosti u vyslýchaného subjektu z organizace Al-Qaeda by mohlo zajistit, že vyhoví požadavkům svého věznitele“) byla falešná. Zkušenější vyšetřovatelé tehdy namítali, že mučení přiměje vězně pouze k tomu, aby řekl to, co jeho věznitel chce, a ne to, co ví.

Tito vyšetřovatelé nechápali, že *smyslem* mučícího programu CIA je získat z vězňů falešná přiznání. Koneckonců právě „přiznání“ získaná mučením se stala základem zprávy Komise pro 11. září, přičemž celá čtvrtina všech poznámek pod čarou ve zprávě pochází z výpovědí o mučení.

To nejhorší teprve přijde ...

Ano, není pochyb o tom, že vlády, armády a zpravodajské služby všech velkých zemí věnovaly v průběhu minulého století značné prostředky na ozbrojování psychiatrie, od experimentů na kontrolu mysli přes programy mučení až po vymývání mozků a lobotomizaci.

Ukazuje se však, že jednou z nejjednodušších a nejsnadnějších technik kontroly nesouhlasu je jeho patologizace. Jak začínáme vidět, pouhé prohlášení odporu proti statu quo za formu duševní poruchy může být mimořádně mocným nástrojem k umlčení opozice.

Příští týden se budeme zabývat způsoby, jakými je tato technika nyní používána proti konspiračním realistům, kteří se snaží poukázat na zjevné pravdy o státu vnitřní bezpečnosti a státu biologické bezpečnosti.

Zůstaňte naladěni...

Překlad: David Formánek

Facebook

Telegram

VK

Líbí se Vám překlady?

Jestli jsou pro Vás videa hodnotná a líbí se vám, ocením podporu na chod tohoto projektu. Vím, jak jsou reklamy otravné, proto je zde nechci dávat. Libovolnou částku můžete zaslat na níže uvedené číslo účtu, nebo jednodušeji přes mobilní aplikaci si oskenovat QR kód. Děkuji za Vaši podporu!

Bankovní účet (CZK): 2201583969/2010

Do zprávy příjemce napište prosím: Dar

Pro platby na eurový účet (EUR):

Jméno: David Formánek

IBAN: CZ8520100000002201806894

SWIFT/BIC: FIOBCZPPXXX

Do zprávy příjemce napište prosím: Dar

QR Platba

CZK účet

Náhodný výběr

Diskuze

Napsat komentář

Vaše e-mailová adresa nebude zveřejněna. Vyžadované informace jsou označeny *